

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΛΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κι' αν ήσουν στὴ θέση μου, τί θὰ διάλεγες ;
— Ένα στρατιωτικό, έναν αξιωματικό ! ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα χωρὶς δισταγμό. Θὰ διάλεγα έναν ἀντρείου λοχαγὸ μὲ μαύρα μάτια καὶ μουστάκια. Αὐτοὶ οἱ στρατιωτικοὶ εἶνε τόσο ὠρατοὶ, τόσο χαριτωμένοι, τόσο ἀνδρείοι... μὲ τὸ λοφίο τους πού κυματίζει, μὲ τὰ σπαθία τους πού ἀστράφτουν, μὲ τὰ σπειροῦνια τους πού βροντοῦν... Πῶς ; Δὲν σοὺ ἀρέσουν αὐτοὶ, Μαγδαληνή ;

Τὸ μυστικό τῆς Ἰωάννας εἶταν λιὰ ζωγραφισμένο στὰ μάτια τῆς.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκοίταξε τὴ φίλη τῆς γεμάτη φρίκη καὶ ἀγωνία.

— Λοιπόν, ξανάλε ἀργά τὴ Μαγδαληνὴ, ἀν γιὰ έναν τέτοιο ἀνθρώπο, ἐπρόδιδε τὴν πίστη μου πρὸς τὸν Πλουσέτ καὶ καταπατοῦσα τοὺς ὄρκους πού ἀνταλλάξαμε μὲ αὐτόν, θὰ μὲ συγχωροῦσε ;

— Βέβαια... ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα τραυλίζοντας καὶ τρέμοντας ;

— Δὲς ψέμματα ! φώναξε ἡ Μαγδαληνὴ, καρφώνοντας τὸ βλέμμα τῆς στὰ ἐκστατικά μάτια τῆς φίλης τῆς.

— Δὲς ψέμματα ! ξανάλε. Τὸ καταλαβαίνω αὐτό, γιατί μόνο μὲ τὴν ιδέα μιάς τέτοιας ἀτιμίας εἶδα πρὸ ὀλίγου τὸ μέταπό σου νὰ χλωμαίξῃ, τὰ μάτια σου νὰ ὑγραίνονται καὶ ἡ συνείδησή σου νὰ ἐπαναστατεῖ. Σὲ εἶδα νὰ πλημμυράς ἀπὸ φρίκη νομίζοντας μὲ ἐκμηδενισμένη καὶ χαμένη.

Ἡ Ἰωάννα θέλησε νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τὸ κεφάλι τῆς, μὰ ἡ Μαγδαληνὴ τῆς κρατοῦσε δυνατὰ τὸ χέρι...

— Καὶ τότε, τότε, ἐπρόσθεσε ἡ Μαγδαληνὴ, ξεφώνισες ἐκεῖνο τὸ κ α ἰ σ ὄ !...

Ἡ Ἰωάννα προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε.

— Ξεφώνισες τὸ κ α ἰ σ ὄ ! ἐξακολούθησε ἡ Μαγδαληνὴ, δηλαδή δι γνωρίζεις καὶ μίαν ἄλλην ἐνοχο πρὸς τὸ μνηστῆρα τῆς... πρὸς τὸν σύζυγό τῆς ἴσως...

— Ένοχο ὄχι ! ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Στὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς μου σοὺ ὀρκίζομαι ὄχι...

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀνάπνευσε.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός ! ψιθύρισε.

Ἐπειτα ὁμως, ὕστερα ἀπὸ κήρυση σιωπῆς, ἐξακολούθησε :

— Ἄλλα ἀλλοίμονο, ἐὰν ἐκεῖνη γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦμε δὲν εἶνε ἀκόμα ἐνοχος, θὰ γίνεαι πολὺ γλήγορα.

Ἡ Ἰωάννα ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Σώπα, σώπα, ξέρω ! ἐξακολούθησε ἡ Μαγδαληνὴ. Ἡ πτώσις στὴν ἀρχὴ φαίνεται ἀδύνατος... νομίζουμε πὼς εἴμαστε δυνατὲς καὶ παίζουμε μὲ τὸν κίνδυνο. Νομίζουμε ὅτι μὲ μερικὲς ἀθῶες ἐρωτικές συνεντεύξεις, δὲν κάνουμε κανένα κακό, δὲν προδίδουμε κανένα ! Καὶ ἔπειτα... Αὐτὸς ὁ λοχαγὸς—λοχαγὸς δὲν εἶπε πὼς εἶνε ;

Ἡ Ἰωάννα κοκκίνισε.

— Αὐτὸς ὁ λοχαγὸς, συνέχισε ἡ Μαγδαληνὴ, εἶνε τόσο γλυκός, τόσο ντροπαλός, μὰς σέβεται τόσο... Αὐτὸς ὁ τόσο ὑπερήφανος καὶ ἀγριὸς πρὸς τοὺς ἀντρες, ταπεινώνεται, γονατίζει πρὸς σὲ μὰ ματιὰ μας καὶ νομίζουμε πὼς εἶνε τρέλλα νὰ τὸν φοβηθοῦμε καὶ σκληρότης νὰ τὸν ἀπελπίσουμε...

— Ἄλλα τὸν ξέρεις λοιπόν ; ἐτραύλισε ἡ Ἰωάννα ἐκπληκτικῶς.

— Ἐγὼ ; ὄχι. Ἄλλὰ κάθε μέρα στὸ μέγαρο τῆς Θούνης βλέπω ἑκατοντάδες τέτοιους ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ξέρω καλά. Ἄχ, φταχθὴ Ἰωάννα, γιατί δὲν ἔχεις ἀκόμα καταλάβει ὅπως κ' ἐγὼ τοὺς σκοποῦς των. Θὰ καταλάβαινες τότε ποιά κομωδία παίζουν. Ἡ δειλία τους ἐκεῖνη, ἡ γλυκύτητάς τους, ὁ σεβασμός τους εἶνε ὅλα ψέμματα, γαί ψέμματα καὶ προσποιήσεις γιὰ ν' ἀπατοῦν τὸ θῆμα τους, πού θαμπαμένο ἀπ' ὅλα αὐτὰ κατακραυλάει μὲς' στὴν ἀβυσσο χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει.

Ἡ Ἰωάννα ἔκρυψε τὸ φλογισμένο πρόσωπό τῆς μὲς' στὰ χέρι τῆς.

— Μαγδαληνὴ ! Μαγδαληνὴ ! ἐφώναξε μέσα στὴν ἀπελπισία τῆς.

— Δὲς τὸν σύζυγό σου, ἐξηκολούθησε ἡ Μαγδαληνὴ καὶ πρόσθεξε πὼς ἀνώτερος εἶνε ἀπὸ τὸ λοχαγὸ σου. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει καταγωγή εὐγενούς, μπορεῖ νὰ εἶνε τεχνίτης, ἀλλὰ ποτὲ εὐγενικώτερη καρδιά ἀπ' τὴ δική του δὲν ἐπαλλε μέσα σ' ἀνθρώπινα στήθη. Βέβαια δὲν εἶ γονιτεύει μὲ τίς ψεύτικες κολακίες του καὶ τὰ ὑποκριτικὰ λόγια του, ἀλλὰ, ἀν χρειαστῇ, μπορεῖ νὰ χύσῃ ὀλόκληρο τὸ αἷμα τού για ὅλα...

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ψιθύρισε ντροπιασμένη ἡ Ἰωάννα.

— Τότε λοιπὸν σηκώσου ἐπάνω στὸ γερὸ ἀντρείο του χέρι καὶ βρῆς καταφύγιο μὲς' στὴ βασιλικὴ του καρδιά. Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ τιμότης, ἡ γαλήνη, ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ πραγματικὴ τρωφερότης. Ἐξὼ ἀπὸ αὐτὴ δὲ θὰ συναντήσεις παρὰ τὸ ψέμμα καὶ τὴν ἀπάτη...

Αὐτὰ εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ στὴν Ἰωάννα, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ ἀγὰ-σιγὰ. Ἡ κόρη τοῦ Λαντρὸ τῆν ἄφησε νὰ καταπραῦνθῃ ἀπὸ τὸ ἐξαγνιστικό ἐκεῖνο κλάμμα καὶ τῆς εἶπε :

— Ὑγίαινε τώρα... Γύρισε στὸ παιδί σου. Ἐγὼ πηγαίνω ἐκεῖ πού μὲ καλεῖ τὸ καθήκον μου... Πιστεύω τὰ λόγια μου νὰ σὲ ὠφε-

λησαν...

Ἡ Ἰωάννα κρεμάστηκε στὸ λαϊμό τῆς.

— Ὡ ἀκριβὴ μου φίλη, συχώρα με... ἐτραύλισε. Συχώρα με, ἀληθινὴ μου φίλη.

Ἀπὸ ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν ἡ Μαγδαληνὴ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Ἐκανε καμμιὰ εἰκοσαριά βήματα καὶ κατόπιν γύρισε καὶ κοίταξε τὴ φίλη τῆς. Ἡ Ἰωάννα στεκόταν ἀκόμα ἐκεῖ πού τὴν εἶχε ἀφήσει ἔχοντας τὸ ἕνα τῆς χέρι στὴν καρδιά καὶ τὸ ἄλλο στηριγμένο στὸν κορμὸ τῆς ἱτίας κ' εἶχε στραμμένο τὸ θεατρικό πρόσωπό τῆς, πού εἶταν πολὺ χλωμό, πρὸς ἕνα μονοπάτι μὲς' ἀπ' τὰ στάχια. Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ Ἰωάννα εἶχε δεῖ πολλές φορὲς τὸν δὸν Ραφαήλ νὰ ἐρχεται.

Ἡ Μαγδαληνὴ στέναξε καὶ σκύβοντας μὲ θλίψη ἐξακολούθησε τὸ δρόμο τῆς ; ἀξαφνα ἄκουσε φευγαλέα βήματα πίσω τῆς καὶ συγχρόνως ἕνα χέρι πού ἔτρεμε νὰ τῆς πιάνῃ τὸ δικό τῆς.

Στραφίκε κ' ἀνεγνώρισε τὴν Ἰωάννα πού τὴν εἶχε φτάσει πνευστιώνας.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Μαγδαληνὴ ! τῆς εἶπε. Εὐσπλαχνίσου με ! Μὴν μάρψης ἐδῶ μοναχὴ ! Μαγδαληνὴ, φοβάμαι.

— Φοβάσαι, εἶπε ;

— Ναί, φοβάμαι κ' ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου ἀκόμα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐσφίξε καὶ τὰ δύο χέρια τῆς φίλης τῆς καὶ τῆς εἶπε, ὕστερ' ἀπὸ μὲ σύντομη σιωπῆ :

— Ἐμπρός, ἄς γίνεαι ὅτι γίνῃ ! Ἐλα μαζί μου, Ἰωάννα.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ σ' αὐτὴν καιρὸ νὰ ἀπαντήσῃ τὴν παράνοση μαρκὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνο πού τὴν ἐτρόμαξε καὶ τὴν ἔδελγε συγχρόνως.

Οἱ δύο φίλες ἔφτασαν ἔτσι μέσα στὴν Τουρραίνη. Πέρασαν διάφορους δρόμους καὶ στενά καὶ μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας βγήκαν στὸ γνωστό μας περιφρακτὸ τῶν Βερνανδίνων.

Ἐκεῖ ἡ Μαγδαληνὴ στάθηκε μπρὸς στὸ παλιὸ ἐτοιμόροπο σπίτι, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τῆς ἕνα σκουριασμένο κλειδί ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα μαζί μὲ τὴν Ἰωάννα. Ὅταν ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω τους, βρέθηκαν κ' οἱ δύο σ' ἕνα βαθύτατο σκότος.

— Πιάσε τὸ χέρι μου, εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ στὴν Ἰωάννα, κ' ἀκολούθησέ με. Ἀνέβηκαν μὲ σκουληκοφαγωμένη σκάλα πού κάθε σκαλοπάτι τῆς ἐτριξε κάτ' ἀπ' τὰ πόδια τους. Ὅταν βρέθηκαν ἐπάνω, ἡ Μαγδαληνὴ, ψηλαφώντας εὐρήκε καὶ ἀνοίξε ἕνα παράθυρο. Κῦμα φωτὸς ἐξέτρησε καὶ τίς δύο στὰ μάτια τόσο πού ἀναγκάστηκαν νὰ τὰ κλείσουν ὕστερ' ἀπὸ τὸ σκότος ἐκεῖνο.

Βρισκόντουσαν σὲ μιά εὐρύχωρη αἴθουσα πού τὸ πάτωμά τῆς εἶταν σάπιο, τὸ ταβάνι ἐτοιμόροπο κ' οἱ τοῖχοι μοσχρωμασμένοι. Στὴ μέση τῆς αἰθούσας εἶταν ἕνα κρεβάτι. Παντοῦ ἡ σκόνη εἶχε ἀπλωθεῖ καὶ ἀναορίμητες ἀράχνες ἔπλεκαν τὰ δίχτυα τους.

Ἡ Ἰωάννα, ἐρχριχε περιέργη τὰ βλέμματά τῆς γύρω τῆς.

— Ποῦ βρισκόμαστε ; ρώτησε.

— Στὸ σπίτι μου, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνὴ. Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε ἡ μόνη κληρονομία πού μοῦ ἄφησε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου.

Ἡ Ἰωάννα χαμογέλασε καὶ εἶπε :

— Εἶνε ὁμως ὀλοσδιόλου ἀκατοίκητη ἡ κληρονομία σου.

— Κ' ἐμεῖς ποτὲ δὲν ἐκατοίκησαμε σ' αὐτὴ ὁ πατέρας μου ἔμεινε πάντοτε στὸ μέγαρο τοῦ κόμητος καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν μακρινῶν του ἀπουσιῶν μ' ἐμπιστευότανε στὸν θεῖο μου τὸν Κοζεφῆρ.

— Μοῦ φαίνεται παράξενο, εἶπε πάλι ἡ Ἰωάννα, πὼς δὲν μοῦ ἔκανες ποτὲ λόγο γιὰ τὴν ἰδιοκτησία σου αὐτὴ !

— Δὲν ἔβλεπε τὸν κόπο. Κ' ἐγὼ ἡ ἴδια ἤρθα γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ πέρα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου.

— Καὶ ἔρχεσαι συχνὰ ἐδῶ ;

— Πάντοτε ὅταν εὐκαιρῶ, ὅταν μοῦ δίδεται περίστασις νὰ βγῶ ἐξῶ.

— Καί, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί ἔρχεσαι καὶ κάνεις ἐδῶ ;

— Ἐρευνες καὶ ἀνασκαφές ! ἀπάντησε μὲ ὄλη τὴ σοβαρότητα τῆς ἡ Μαγδαληνὴ.

— Μπᾶ ! φώναξε ἡ Ἰωάννα.

Καὶ τὰ γαλανὰ τῆς μάτια, γεμάτα ἀπὸ ἐκπληξὴ καὶ περιέργεια, ἀστράψαν.

— Καὶ πὼς αὐτὸ ; ρώτησε. Μήπως νομίζεις...

— Τί νομίζω ;

— Ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ μέσα... χωμένος πουθενὰ κανέναν θησαυρὸς ;

— Δὲν τὸ νομίζω, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνὴ, ἀλλὰ εἶμαι βέβαια γ' αὐτό.

Ἡ ὠραία μυλωθρὸς ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

(Ἀκολουθεῖ)

